

## บทที่ 2

### เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในด้านการจราจร ในสถานที่ต่างๆ และในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยจะนำเสนอเป็นส่วน ๆ ดังนี้

1. การรักษาความปลอดภัย
2. ประกาศมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่และวินัยของยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย)
3. เงื่อนไขการว่าจ้างเอกชนรักษาความปลอดภัยของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. ทฤษฎีแนวทางหลัก 3 E
5. หน้าที่ของเจ้าหน้าที่จราจร
6. แผนงานโครงการแก้ไขปัญหารถจราจรภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
7. ความพอใจในงานของบุคคล
8. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

### การรักษาความปลอดภัย

ลักษณะงานรักษาความปลอดภัย แบ่งเป็น 5 ประเภทคือ

1. งานรักษาความปลอดภัยอาคารและสถานที่ หรือเรียกชื่ออีกอย่างหนึ่งคือ งานรักษาความปลอดภัยทางกายภาพ (Physical Security) ได้แก่ การดูแลรักษาความปลอดภัยตามบริษัท ห้างร้าน สำนักงาน อาคาร สถานที่ โรงงาน สิ่งก่อสร้าง หมู่บ้านจัดสรร ธนาคาร สถานศึกษา ศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ โรงแรม โรงพยาบาล สถานีขนส่ง รวมทั้งส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ เป็นต้น งานรักษาความปลอดภัยอาคารและสถานที่ เป็นงานรักษาความปลอดภัยประเภทแรกที่มี การให้บริการในประเทศไทย และมีผู้ให้บริการในงานประเภทนี้มากที่สุด สิ่งที่ต้องพิจารณาในการปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยประเภทนี้คือ ขนาดของอาคารสถานที่พื้นที่บริเวณโดยรอบ ลักษณะของธุรกิจและทรัพย์สินที่จะต้องดูแล ระดับการรักษาความปลอดภัยของสถานที่หนึ่งๆ เพื่อให้การรักษาความปลอดภัยบรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกัน ควรมีมาตรการรักษาความปลอดภัยในเรื่องดังต่อไปนี้

- 1.1 อาคารสถานที่ต้องมีรั้วล้อมรอบขอบชิด
  - 1.2 จัดให้มีเครื่องกีดขวางหรือปิดกั้นทางเข้าออกเพื่อป้องกันหรือขัดขวางมิให้บุคคลหรือยานพาหนะที่ไม่มีสิทธิ์เข้าไปในพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัย
  - 1.3 จัดให้มีบัตรประจำตัวสำหรับบุคคลภายในและมีบัตรผ่านสำหรับบุคคลภายนอกที่มาติดต่อเพื่อแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไปในพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยได้
  - 1.4 การควบคุมการจราจร โดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่ที่ช่องทางเข้าออกของสถานที่ตั้ง เพื่อทำการตรวจสอบบุคคลและสิ่งของที่อยู่บนยานพาหนะ คอยอำนวยความสะดวกด้านการจราจรแก่ยานพาหนะในการเข้าออก และควบคุมดูแลยานพาหนะที่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไปในสถานที่ โดยใช้เส้นทาง และจอร์ดตรงจุดที่กำหนดให้
  - 1.5 การจัดให้มีแสงสว่างอย่างเพียงพอ เพื่อจะได้มองเห็นอาคาร บริเวณรั้วและเขต หวงห้ามต่างๆ ได้ชัดเจนในเวลากลางคืน ซึ่งเป็นมาตรการสำคัญอย่างหนึ่งในการรักษาความปลอดภัย
  - 1.6 จุฬารักษาการณ์ของพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยต้องมีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่ในจำนวนที่เพียงพอกับการกิจและความสำคัญของพื้นที่ เช่น ที่ประตูทางเข้าออกด้านหน้าของบริษัท ทางออกของโรงแรม ศูนย์การค้า ซึ่งมีทั้งบุคคลและยานพาหนะเข้าออกพลุกพล่านต้องมีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่อย่างน้อย 2 คน
  - 1.7 ป้อมยามหรือจุฬารักษาการณ์ควรอยู่ที่บริเวณทางเข้าออกหรือจุดที่มีความสำคัญเพื่อเป็นการป้องกันหรือสกัดกั้นทางหลบหนีของคนร้าย
  - 1.8 อาคารสถานที่ที่มีพื้นที่กว้าง เช่น ตามหมู่บ้านจัดสรร ควรมีสายตรวจเดินเท้า สายตรวจจักรยาน และสายตรวจรถจักรยานยนต์ออกตรวจตราดูแลพื้นที่โดยรอบ
  - 1.9 ระบบการติดต่อสื่อสาร ควรมีโทรศัพท์ติดตั้งไว้ที่จุดอันเหมาะสมในพื้นที่ของการรักษาความปลอดภัย และมีเครื่องมือสื่อสารอื่นสำรองไว้ในกรณีที่โทรศัพท์ขัดข้อง
  - 1.10 ระบบสัญญาณแจ้งภัย คือวิธีการใช้เครื่องมือทางเทคนิคสำหรับตรวจและแจ้งให้ทราบในเมื่อมีการเข้าใกล้หรือการล่วงล้ำเข้ามาในพื้นที่รักษาความปลอดภัย
  - 1.11 ระบบการป้องกันอัคคีภัย จัดให้มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ติดตั้งไว้และเตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ในการดับเพลิงขั้นต้น ไว้พร้อม
2. งานรักษาความปลอดภัยด้านการอำนวยความสะดวกและการจราจร ได้แก่ การควบคุมดูแลการจราจร โดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่ที่ช่องทางเข้าออกหรือด้านหน้าของบริษัท อาคาร สำนักงาน ห้างสรรพสินค้า สถานที่ที่จัดงานแสดงสินค้า สถานศึกษา โรงพยาบาล

โรงแรม โรงงานอุตสาหกรรม สถานียขนส่งต่างๆ รวมทั้งสถานที่ที่มีการก่อสร้างบนผิวการจราจร เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้สัญจรที่ผ่านไปมาและยานพาหนะที่ผ่านเข้าออกในพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัย (ชูเกียรติ ดังคโนภาส, 2539 หน้า 27-28)

3. งานรักษาความปลอดภัยบุคคล ได้แก่ การอารักขาบุคคล บุคคลสำคัญ การป้องกัน การก่อการร้าย การเดินขบวน การคุกคามต่อชีวิต การตรวจสอบประวัติบุคคล การสืบสวน สอบสวน การหาข่าว การตรวจหายาเสพติด และการบังคับกฎหมายความปลอดภัย เป็นต้น

4. งานรักษาความปลอดภัยขนส่งเงินสด ทรัพย์สินและเอกสาร ได้แก่ การดูแลรักษา ความปลอดภัยในการขนส่งเงินสด ทรัพย์สินและเอกสารที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยใช้ยานพาหนะ ในการขนส่ง พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ปฏิบัติหน้าที่ในงานประเภทนี้จำเป็นต้องมีอาวุธปืนติด ตัวไว้ใช้ในการป้องกันตัวและป้องกันการถูกปล้นทรัพย์สินในระหว่างการเดินทาง

5. งานรักษาความปลอดภัยด้านข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ การป้องกันการจารกรรมความลับ ข้อมูลการค้า อุตสาหกรรม สิ่งประดิษฐ์ คอมพิวเตอร์และการต่อต้านการจารกรรม เป็นต้น (ประธาน วัฒนวนิชย์, 2538 อ้างใน ชูเกียรติ ดังคโนภาส, 2539, หน้า 30)

พนักงานรักษาความปลอดภัย

พนักงานรักษาความปลอดภัย หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัย ทรัพย์สินของผู้ว่าจ้างตามบริษัท ห้างร้าน อาคาร สำนักงาน ธนาคาร หมู่บ้านจัดสรร สถานศึกษา ศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ โรงแรม โรงพยาบาล โรงงาน หรือสถานที่ต่างๆ สถานียขนส่ง สถานที่ราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และหมายความรวมถึงผู้ที่ทำหน้าที่ในการคุ้มครองดูแลความปลอดภัยชีวิต และร่างกายของบุคคลโดยได้รับค่าตอบแทน

โดยทั่วไปแล้วพนักงานรักษาความปลอดภัยทุกคนควรมีอาวุธและอุปกรณ์ต่อไปนี้ไว้ในขณะปฏิบัติหน้าที่ คือ

1. กระบอง
2. มีดพก
3. กุญแจมือ
4. วิทยุรับส่ง
5. ไฟฉาย
6. นกหวีด

สำหรับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยด้านการอำนวยความสะดวกและการจราจร จำเป็นต้องมีอุปกรณ์ดังต่อไปนี้ในการปฏิบัติงานคือ

1. หมวกจราจร

2. เลื่อนจากรซึ่งมีลักษณะคล้ายเสื้อ กักและมีแสงไฟหรือสามารถสะท้อนแสงได้ขณะอยู่ในที่มืด
3. สายจากรสีขาวสำหรับพาดบ้านและคาดเอวซึ่งต้องมีแสงไฟหรือสามารถสะท้อนแสงได้ขณะอยู่ในที่มืด
4. กระบองไฟฉายจากร
5. โทรโซ่ง
6. เสื้อกันฝน

คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย

ในการควบคุมกฎหมายของแต่ละประเทศ ได้กำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยไว้แตกต่างกัน โดยทั่วไปมักจะกำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยในเรื่องสัญชาติ อายุ ระดับการศึกษา ความสามารถตามกฎหมาย สุขภาพร่างกาย การไม่เกี่ยวข้องกับสุราและยาเสพติด ความประพฤติและชื่อเสียงเกียรติคุณ ตัวอย่างเช่น

คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศญี่ปุ่น

พนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศญี่ปุ่นต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ (Security Business Law Article 7. อ้างใน ชูเกียรติ ดังคโนภาส, 2539, หน้า 100)

1. อายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี
2. ต้องไม่มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา 3 รายการที่ 1 ถึงรายการที่ 5 คือ
  - 1) อายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี
  - 2) บุคคลที่ต้องคำพิพากษาลงโทษจำคุกหรือลงโทษปรับโดยการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายนี้และยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันมีคำพิพากษา
  - 3) บุคคลที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติใดๆ ของกฎหมาย ข้อบังคับหรือประกาศของคำสั่งที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้ หรือการฝ่าฝืนข้อบังคับของกฎหมายอื่นในเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย โดยกระทำความผิดร้ายแรงตามที่กำหนดโดยคำสั่งของคณะกรรมการความปลอดภัยสาธารณะภายใน 5 ปีที่ผ่านมา
  - 4) บุคคลที่สมั่นเสมอหรือโดนนิสยถูกสงสัยด้วยเหตุอันควรเชื่อว่า เขาได้กระทำการอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือกระทำความผิดอาญาอื่นซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมการความปลอดภัยสาธารณะ
  - 5) บุคคลที่ป่วยทางจิตและคิดแอลกอฮอล์ ยา กัญชา ฝิ่น หรือสารกระตุ้น

คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา (มลรัฐมิชิแกน) ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ (Private Security Guard Act of 1968 Section 17 (2). อ้างใน ชูเกียรติ ดังคนภาส, 2539, หน้า 102)

1. มีสัญชาติอเมริกัน
2. ไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดร้ายแรงภายใน 5 ปี
3. ไม่เคยเสียชื่อเสียงเกียรติยศด้วยการถูกปลดออกจากราชการทหารของสหรัฐอเมริกา
4. ไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ เว้นแต่กลับมามีความสามารถโดยศาลมีคำสั่งให้เพิกถอน

5. อายุไม่น้อยกว่า 18 ปี และ
6. จบการศึกษาระดับแปด หรือเทียบเท่า

ตาม Private Security Guard Act of 1968 ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยว่าจ้างบุคคลที่ไม่ผ่านคุณสมบัติตามมาตรา 17 ของกฎหมายนี้เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย นอกจากนี้ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยยังมีหน้าที่พิมพ์ลายนิ้วมือของถูกจ้างที่สมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ส่งไปยังกรมตำรวจแห่งมลรัฐ เพื่อทำการตรวจสอบและอนุมัติลายนิ้วมือ ถ้าการขออนุมัติถูกปฏิเสธ บุคคลนั้นไม่สามารถจะรับจ้างเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้

คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย

ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายควบคุมการประกอบอาชีพของพนักงานรักษาความปลอดภัย จึงไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยไว้ การกำหนดของพนักงานรักษาความปลอดภัยขึ้นอยู่กับบริษัทรักษาความปลอดภัยแต่ละแห่งจะกำหนดกันเองตามความเหมาะสม และความต้องการของคนซึ่งแตกต่างกันไป แต่โดยทั่วไปบริษัทรักษาความปลอดภัย มักจะกำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยไว้ดังนี้ (เอกสารการรักษาความปลอดภัยของบริษัท วี.ไอ.พี รักษาความปลอดภัย จำกัด และบริษัทเอ็กตราโพรเทคชั่น จำกัด)

1. มีสัญชาติไทย
2. อายุระหว่าง 21-45 ปี
3. สูงไม่น้อยกว่า 165 เซนติเมตร น้ำหนักไม่น้อยกว่า 55 กิโลกรัม
4. มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง
5. จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

6. ไม่เคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

7. เคยผ่านการรับราชการทหารหรือตำรวจมาก่อน (จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ)

นอกจากนี้ยังมีบริษัทรักษาความปลอดภัยจำนวนมากที่ไม่ได้กำหนดคุณสมบัติของ พนักงานรักษาความปลอดภัยไว้ การรับบุคคลเข้าทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยจะ กระทำกันง่าย ๆ โดยพิจารณาจากบุคลิกท่าทาง และสอบถามประวัติส่วนตัวเท่านั้น ทั้ง ไม่มีการ ตรวจสอบคุณสมบัติก่อนรับเข้าทำงาน คุณสมบัติที่ได้กำหนดไว้ก็ได้ยึดถือปฏิบัติอย่างจริงจัง การประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยจึงทำได้โดยง่าย ไม่มีการกำหนดคุณสมบัติ และควบคุมโดยองค์กรของรัฐซึ่งแตกต่างกับประเทศที่มีกฎหมายควบคุม

#### การฝึกอบรม

การประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย พนักงานรักษา ความปลอดภัยสามารถประกอบอาชีพได้โดยไม่ต้องได้รับการฝึกอบรม เพราะไม่มีกฎหมาย บัญญัติให้ผู้ที่ประกอบอาชีพนี้ต้องได้รับการฝึกอบรมก่อน จึงมีบริษัทรักษาความปลอดภัยจำนวน มากที่ไม่ได้จัดให้มีการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย ไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์การ ฝึกอบรมและองค์กรที่ควบคุมการฝึกอบรมเหมือนกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยของ ประเทศญี่ปุ่น และฟิลิปปินส์ การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศไทยจึงขึ้นอยู่กับ บริษัทรักษาความปลอดภัยแต่ละแห่งจะกำหนดและควบคุมกันเองแล้วแต่มาตรฐานและความพร้อม ของแต่ละบริษัทซึ่งแตกต่างกันไป แต่โดยทั่วไปบริษัทรักษาความปลอดภัยที่จัดให้มีการอบรมมักจะ กำหนดหลักสูตรการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย ไว้ดังนี้ (ศิริพงษ์ สุทธิโยธิน, 2539, หน้า 59)

1. หลักการและหน้าที่รักษาความปลอดภัย
2. การป้องกันโจรกรรม วินาศกรรม การป้องกันอัคคีภัย และอุบัติเหตุต่างๆ
3. ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป
4. กฎหมายจราจร การให้สัญญาณจราจรและการจัดระบบจราจร
5. การสืบสวนและสอบสวนเบื้องต้น
6. การตรวจค้นและจับกุมผู้กระทำความผิด
7. การต่อสู้ป้องกันตัว
8. การใช้วิทยุ อุปกรณ์และเครื่องมือสื่อสาร
9. การประชาสัมพันธ์ และการมีมนุษยสัมพันธ์
10. การปฐมพยาบาล

11. การฝึกระเบียบและการทำความเคารพ และ

12. ระเบียบวินัย

ระยะเวลาในการฝึกอบรมภาคทฤษฎี 15 วัน ภาคปฏิบัติ 5 วัน และกำหนดให้มีการฝึกอบรมทุก 3 ถึง 4 เดือนต่อครั้ง

นอกจากนี้บริษัทรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นผู้ฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยของคนแล้ว ยังมีองค์กรเอกชนที่ให้การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย คือ โรงเรียนวิชาชีพรักษาความปลอดภัย ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อ ตุลาคม 2530 อยู่ในความควบคุมดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งถือได้ว่าเป็นโรงเรียนรักษาความปลอดภัยแห่งแรกในประเทศไทย เปิดทำการสอนและฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยตามหลักสูตรการเรียนการสอน ซึ่งมีอยู่

3 หมวดวิชา คือ

1. หมวดวิชาสามัญ แบ่งเป็น

1.1 การเขียนภาษาไทย

1.2 จริยศึกษา

1.3 การปฐมพยาบาล

1.4 กายบริหาร

2. หมวดวิชาพื้นฐาน แบ่งเป็น

2.1 กฎหมายเบื้องต้น

2.2 กฎหมายจราจร

2.3 การต่อสู้ป้องกันตัว

2.4 สันทนการ

3. หมวดวิชาชีพ แบ่งเป็น

3.1 การฝึกระเบียบแถว

3.2 หน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย

3.3 การสืบสวนและสอบสวนเบื้องต้น

3.4 การติดต่อสื่อสาร

3.5 การฝึกปฏิบัติงาน

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมต้องได้รับการฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติและการฝึกทบทวนรวมเวลา 5 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็นภาคทฤษฎี 2 สัปดาห์ ภาคปฏิบัติผู้เข้ารับการฝึกอบรมต้องออกไปฝึกงานในสถานที่ของผู้ว่าจ้าง 3 สัปดาห์ วันละ 8 ชั่วโมง หยุดทุกวันอาทิตย์ และการฝึกทบทวนอีก 1 วัน ก่อนทำการสอบ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 92 ไม่มีสิทธิเข้ารับการทดสอบ

ผู้ที่สำเร็จการ อบรมตามหลักสูตร โรงเรียนวิชาชีพรักษาความปลอดภัยจะออกวุฒิบัตรให้แก่ผู้ที่  
สำเร็จการอบรมทุกคน

จริยธรรม วินัย และระเบียบ

การรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย บริษัทรักษาความปลอดภัยต่างๆ ได้วางระเบียบ  
เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัยไว้ ซึ่งแตกต่างกัน พนักงานรักษา  
ความปลอดภัยแต่ละคนจะต้องปฏิบัติตามระเบียบของบริษัทความปลอดภัยของตน ตัวอย่าง  
ระเบียบของพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทวี.ไอ.พี. รักษาความปลอดภัย จำกัด (สมบัติ  
พิมพ์แสง, 2530, หน้า 35)

1. ห้ามดื่มสุราก่อนหรือขณะปฏิบัติหน้าที่มีโทษถึงปลดออก
2. ห้ามอ่านหนังสือพิมพ์ นวนิยาย หรือหนังสืออ่านเล่นทุกชนิดและฟังวิทยุขณะปฏิบัติหน้าที่
3. ห้ามหลับ และเล่นการพนันขณะปฏิบัติหน้าที่
4. ต้องแต่งเครื่องแบบให้ครบถ้วนตามระเบียบของบริษัท
5. ห้ามออกเวอร์ก่อนที่จะมีพนักงานรักษาความปลอดภัยมารับ
6. จะต้องตรวจสอบกระเป๋า และยานพาหนะของพนักงานผู้ว่าจ้างหรือผู้มาติดต่อทุกครั้ง
7. จะไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามาในบริเวณโรงงาน ก่อนได้รับอนุญาต
8. ห้ามนำเพื่อน ญาติ เข้ามาคุยในหน่วยงานเด็ดขาด
9. จะต้องแจ้งให้บริษัทผู้ว่าจ้างทราบทันที ถ้ามีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นในหน่วยงานที่รับผิดชอบ ไม่ว่าเหตุการณ์นั้นจะใหญ่หรือเล็กน้อยก็ตาม
10. จะต้องแจ้งให้บริษัทค้นสังกัดทราบทันที ในกรณีที่มีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่
11. จะต้องไม่สนิทสนมกับคนงานของผู้ว่าจ้างเด็ดขาด ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกย้ายทันทีหรือผู้ว่าจ้างเห็นว่าสนิทสนมกัน ก็จะย้ายออกให้เช่นกัน
12. จะต้องสลับเปลี่ยนกันเดินตรวจรอบบริเวณโรงงานทุกระยะ
13. จะต้องเขียนรายงานส่งให้ผู้ว่าจ้างทราบทุกวัน
14. จะต้องใช้วาจาสุภาพต่อลูกค้า และผู้มาติดต่อธุรกิจกับผู้ว่าจ้าง
15. จะต้องอำนวยความสะดวกในการจัดการจราจร
16. จะต้องไต่ถามพิกัด (ถ้ามี) ตามจุดต่างๆ ตามเวลาที่กำหนดให้
17. จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบเพิ่มเติมของบริษัทผู้ว่าจ้าง โดยเคร่งครัด

18. ทรัพย์สินของผู้ว่าจ้างทุกชิ้น ก่อนที่จะออกจากบริเวณโรงงานหรือบริษัท จะต้องมีการขออนุญาตก่อนออกและมีลายเซ็นของผู้มีอำนาจ มิฉะนั้นพนักงานรักษาความปลอดภัยจะไม่อนุญาตให้นำออกได้ หรือต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรเสียก่อน

19. พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ใดฝ่าฝืนกฎระเบียบข้อใด ข้อหนึ่ง หรือกฎระเบียบของบริษัทผู้ว่าจ้าง พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้นั้นจะถูกลงโทษแล้วแต่กรณี จึงขอให้พนักงานรักษาความปลอดภัยทุกคนปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ฝ่าฝืนระเบียบ บริษัทรักษาความปลอดภัยส่วนมากจะใช้วิธีการว่ากล่าวตักเตือน ตักเตือน ชัย พักงาน และให้ออก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำของพนักงานรักษาความปลอดภัย

ประกาศมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่และวินัยของยาม  
(เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย)

ประกาศมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เรื่องการปฏิบัติหน้าที่และวินัยของยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 18 และมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2530 กำหนดการปฏิบัติหน้าที่และวินัยของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ซึ่งสังกัดกองสวัสดิการ สำนักงานอธิการบดี ไว้ดังนี้

ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) แบ่งออกได้เป็น 6 ประเภท ตามลักษณะงานที่ปฏิบัติ ดังนี้

1. ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ประจำสำนักงาน
2. ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ประจำสถานีวิทยุแม่ข่าย
3. ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ประจำเขต
4. ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) จราจร
5. ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ชูกร
6. ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ประเภทอื่นๆ ที่กำหนดขึ้นตามลักษณะความจำเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยด้านจราจร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยทั่วไป

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยด้านจราจร มีหน้าที่ดังนี้

1. ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกด้านการจราจรในบริเวณที่มีการจราจรคับคั่ง เช่น บริเวณ สี่แยกสนามวอลเลย์บอล สี่แยกคลองชลประทาน สามแยกสวนสุขภาพ หรือบริเวณอาคารเรียนต่างๆ ในช่วงที่มีการเปลี่ยนชั่วโมงเรียน

2. ตรวจสอบตรา ดูแล ควบคุมการจอร์จนด์ รดจักรยานยนต์ในบริเวณมหาวิทยาลัย เชียงใหม่

3. สังเกตบุคคลที่เข้ามาในบริเวณพื้นที่ต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย หากพบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือมีพิรุณ ให้สอบถามหรือควบคุมตัวแล้วแต่กรณี แล้วนำส่งสำนักงาน และแจ้งผู้บังคับบัญชาทันที

4. รับแจ้งเหตุจากสถานีวิทยุแม่ข่าย หรือสถานีอื่น ๆ แล้วปฏิบัติทันที

5. ประสานงานกับอาสาสมัคร รปภ.

6. ปฏิบัติงานอื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

สำหรับเจ้าหน้าที่จราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำประตูต่างๆ ของมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ดังนี้

1. ปิด-เปิด ประตูตามเวลาที่กำหนด

2. ตรวจสอบบุคคลเข้า-ออก รวมทั้งทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

3. ตรวจสอบพาหนะ รวมทั้งรถยนต์โดยสารรับจ้าง และอำนวยความสะดวกด้านการ

จราจร

4. ให้คำแนะนำชี้แจงแก่บุคคลที่มาติดต่อราชการ หรือขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับ

บุคคล สถานที่

5. รับแจ้งเหตุจากสถานีวิทยุแม่ข่าย หรือสถานีอื่นแล้วปฏิบัติทันที

6. ผลัดหัวค้ำเมื่อปิดประตูเวลา (18.00 น) ให้ไปปฏิบัติหน้าที่ตามที่หัวหน้ามอบหมาย

โดยมีขั้ว

7. ประสานงานกับอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยของมหาวิทยาลัย

8. ปฏิบัติงานอื่นๆ ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

การสับเปลี่ยนหน้าที่และการจัดให้ปฏิบัติหน้าที่

1. การปฏิบัติหน้าที่ของยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) แต่ละประเภทให้แบ่งเป็น ผลัดดังนี้

ผลัดที่ 1 ตั้งแต่เวลา 08.00 น. ถึงเวลา 16.00 น.

ผลัดที่ 2 ตั้งแต่เวลา 16.00 น. ถึงเวลา 24.00 น.

ผลัดที่ 3 ตั้งแต่เวลา 24.00 น. ถึงเวลา 08.00 น. ของวันรุ่งขึ้น

2. ให้ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ผลัดละ 1 เดือน เมื่อครบถ้วน ให้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปจนกว่าผู้บังคับบัญชาจะสั่งเปลี่ยนแปลง

3. การสับเปลี่ยนหน้าที่ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ประเภทหนึ่ง ไปเป็นยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) อีกประเภทหนึ่ง หรือการเปลี่ยนหน้าที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง

ให้ผู้อำนวยการกองสวัสดิการ พิจารณาตามความเหมาะสม โดยให้พิจารณาถึงบุคคลิก ความรู้ ความสามารถ และสมรรถภาพการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล

วินัยของยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย)

ให้ยาม (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย) ทุกคน รักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 โดยอนุโลม และให้รักษาวินัยดังต่อไปนี้ คือ

1. ต้องแต่งกายให้เรียบร้อย ถูกต้องตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดในขณะที่มาลงเวลาปฏิบัติราชการ และในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ ห้ามมิให้ปลดเครื่องแต่งกายส่วนใดส่วนหนึ่ง เครื่องหมายต่างๆ ออก หรือเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาสวมเป็นเครื่องแต่งกายให้ผิดไปจากเครื่องแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด
2. ต้องประพฤติตัวให้มีความองอาจอยู่เสมอ ให้มีลักษณะสง่าผ่าเผย เพื่อให้เกิดความนิยมแก่ผู้พบเห็น
3. ต้องแสดงความเคารพผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้น
4. ต้องสุภาพเรียบร้อย เชื้อพึง และไม่แสดงความกระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบ ห้ามมิให้ขัดขืนหรือ หลีกเลียง
5. ต้องปฏิบัติตามนโยบายของมหาวิทยาลัย และต้องตั้งใจปฏิบัติงานให้เกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่มหาวิทยาลัยด้วยความเอาใจใส่ระมัดระวัง และรักษาผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย
6. ต้องลงเวลาเข้าปฏิบัติหน้าที่ก่อนกำหนดเวลาปฏิบัติหน้าที่อย่างน้อย 15 นาที
7. ต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่มหาวิทยาลัย จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ไม่ได้
8. ต้องไม่มาปฏิบัติราชการสาย ขาด หรือลาาราชการบ่อยครั้ง
9. ต้องเข้าประชุมเมื่อมีการเรียกประชุมทุกครั้ง
10. ต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา
11. ต้องรับให้ความสะดวก และให้ความสงเคราะห์ต่อประชาชนผู้มาติดต่อในกิจการอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า
12. ต้องบันทึกรายงานการปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำ ตามที่เป็นจริงให้ชัดเจนทุกครั้ง และต้องนำส่งสำนักงานเมื่อออกผลัด
13. ต้องตรวจตรารักษาหน้าที่ของตนโดยเคร่งครัด และหมั่นตรวจบริเวณที่ได้รับมอบหมายมาอยู่เสมอ
14. ต้องรักษาความสามัคคีในระหว่างเพื่อนร่วมงานด้วยกัน ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในหน้าที่การงาน
15. ต้องลงชื่อมาปฏิบัติหน้าที่ และลงชื่อออกจากหน้าที่ด้วยตนเอง

16. ห้ามลงชื่อมาปฏิบัติหน้าที่และลงชื่อออกจากหน้าที่แทนผู้อื่น
17. ห้ามละทิ้งหน้าที่ไปก่อนที่จะยังไม่มีคนมาเปลี่ยนผลัด ถึงแม้ว่าจะพ้นเวลารักษาการณ์ของคนแล้วก็ตาม ต้องรอคอยอยู่จนกว่าจะมีคนมาผลัดเปลี่ยน
18. ห้ามมิให้กระทำการดังต่อไปนี้ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ คือ นอนหลับ เสพสุราหรือของมึนเมาทุกชนิด ค่นองกาย วาจา หรือสัพพอกกับผู้อื่น
19. ห้ามผลัดเปลี่ยนหน้าที่กันโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการกองสวัสดิการ
20. ห้ามก่อการทะเลาะวิวาทหรือขู่ข่มให้แตกความสามัคคีในหมู่คณะ

### เงื่อนไขการว่าจ้างเอกชนรักษาความปลอดภัย ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ในการจ้างรักษาความปลอดภัยเอกชน เพื่อปฏิบัติงานตรวจยานพาหนะผ่านเข้า-ออก ประตูประตูเข้า-ออก ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีเงื่อนไขดังนี้

1. ผู้รับจ้างจะต้องเป็นองค์กรหรือบริษัท/ห้างร้านที่จดทะเบียนการค้า มีวัตถุประสงค์หรือกิจการเพื่อการรับจ้าง ดูแลรับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัย และมีหนังสือรับรองผลงานในด้านการรักษาความปลอดภัยจากผู้ว่าจ้างที่ทางราชการหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งออกให้มาแสดง
2. ผู้ประกอบการหรือผู้รับจ้างจะต้องถือปฏิบัติดังนี้
  - 2.1 ต้องจัดเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำจุดประตูเข้า-ออกของมหาวิทยาลัย ประตูละอย่างน้อย ผลัดละ 4 นาย ตลอด 24 ชั่วโมง
  - 2.2 ต้องปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ ของมหาวิทยาลัย หรือผู้ได้รับมอบหมายโดยเคร่งครัด
3. ผู้ประกอบการหรือผู้รับจ้างต้องยื่นเสนอราคาค่าจ้างในการดูแลรักษาการณ์และตรวจสอบยานพาหนะที่ผ่าน เข้า-ออกบริเวณมหาวิทยาลัย ตลอด 24 ชั่วโมง ตามเงื่อนไข และรายละเอียดดังนี้
  - 3.1 ห้ามบุคคลนำรถยนต์ รถจักรยานยนต์ ที่ไม่มีบัตรอนุญาต ผ่านเข้า-ออก ในพื้นที่มหาวิทยาลัย ตามช่องทางประตูเข้า-ออกทุกจุด
  - 3.2 ห้ามรถประเภทหาบเร่ แผลงลอย รถโฆษณา รถไอศกรีม รถผลไม้คองรถตลาดปลา – ขนม รถมอเตอร์ไซด์ประเภทต่างๆ เข้ามาจำหน่าย หรือผ่านเข้ามาในพื้นที่ มหาวิทยาลัย โดยเด็ดขาด
  - 3.3 กรณีรถยนต์ รถจักรยานยนต์ ที่ไม่มีบัตรอนุญาตผ่านเข้า ซึ่งเป็นบัตรที่ทางมหาวิทยาลัย ออกให้ หากมีธุรกิจจำเป็นจะต้องนำยานพาหนะผ่านเข้าให้อุ่นใจได้ โดยให้ผู้ขับชี้แจงบัตรประจำตัวหรือเอกสารอื่นๆ เช่น ใบขับขี่ไว้ที่เจ้าหน้าที่ประจำจุดทางเข้า และจะต้อง

มอบหมายกำกับบัตรให้ผู้ขับขี่ นำผ่านเข้าได้ และเมื่อเสร็จภารกิจในมหาวิทยาลัย แล้ว ให้  
แนะนำผู้ขับขี่นำยานพาหนะออกช่องทางเดิน โดยแลกบัตรรับเอกสารคืนในช่องทางประตูขาออก

3.4 ตามข้อ 3.1, 3.2 และ 3.3 ให้ยกเว้นการตรวจบัตรผ่านเข้า-ออก ของยานพาหนะ  
ทางราชการ หรือหน่วยงานต่างๆ เช่น รถฉุกเฉินบรรเทาสาธารณภัย รถกู้ภัย รถพยาบาล  
รถราชการ ทหาร-ตำรวจ รถในขบวน VIP ทูตานุทูต เป็นต้น

3.5 ให้ประสานงานกับฝ่ายรักษาความปลอดภัยมหาวิทยาลัย ในการสังเกตการณ์  
เพื่อสกัดยานพาหนะที่ต้องสงสัย ในการก่อเหตุโจรกรรม-อาชญากรรมภายในพื้นที่มหาวิทยาลัย  
ทันที เมื่อได้รับแจ้งเหตุ

3.6 ตรวจสอบยานพาหนะรถยนต์ที่บรรทุกสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ออกนอกบริเวณ  
มหาวิทยาลัย เช่น บรรทุกรถจักรยานยนต์ จะต้องตรวจสอบหรือสอบถามว่าการนำออก มีเอกสาร  
หรือบัตรกำกับถูกต้องหรือไม่ เมื่อไม่ถูกต้องจะต้องอายัดแล้วแจ้ง รปภ.มหาวิทยาลัย เพื่อตรวจสอบ  
การนำออก ทั้งนี้รวมทั้งการตรวจสอบยานพาหนะที่บรรทุก ดิน ดิน ไม้ กิ่งไม้ พันธุ์ไม้ทุกชนิดที่จะ  
นำออกด้วย

3.7 แนะนำผู้มาเยี่ยมชมมหาวิทยาลัย หรือให้การแนะนำผู้มาสอบถามสถานที่  
ราชการ หน่วยงานต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัย โดยประสานงานกับ รปภ. มหาวิทยาลัย

4. คุณสมบัติของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเอกชนที่ผู้ประกอบการ หรือผู้รับจ้างจะ  
ต้อง ถือปฏิบัติ ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดคือ

4.1 สวมใส่เครื่องแบบในการปฏิบัติงานตลอดเวลา และเป็นเครื่องแบบชนิดเดียวกัน  
ที่สุภาพเรียบร้อย ผ่านการตรวจสอบ และเป็นเครื่องแบบที่ได้รับความเห็นชอบจาก ผู้จ้างก่อน

4.2 ต้องมีเชื้อชาติ/สัญชาติไทย และเกิดทุนสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย

4.3 เป็นชายหรือหญิงที่บรรลุนิติภาวะ และมีคุณธรรม ศีลธรรมประจำใจ

4.4 ไม่เสพสุรา หรือของมึนเมาทุกชนิด

4.5 มีบุคลิกดี ร่างกายสมบูรณ์ มีกิริยามารยาทที่ดีงาม วาจาสุภาพเรียบร้อยต่อ  
สุภาพชนทั่วไป

4.6 ไม่เคยต้องโทษตามคำพิพากษาของศาลในคดีอาญา

### ทฤษฎีแนวทางหลัก 3 E

ทฤษฎีแนวทางหลัก 3 E ของ O.W. Wilson and Roy C. Maclaren เป็นทฤษฎีที่มุ่งหา  
แนวทางในการแก้ไขปัญหาการจราจร โดยใช้หลักการ 3 ข้อ ดังนี้

วิศวกรรมจราจร (Engineering) ได้แก่ แนวทางแก้ไขด้านวิศวกรรมจราจรเพื่อศึกษาถึง

โครงสร้าง ขอบข่าย ของทางที่ใช้ในการจราจรและก่อให้เกิดสภาพทำให้การจราจรติดขัด ตลอดจนถึงการกำหนดสัญญาณการจราจรต่าง ๆ การสร้างถนน การนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการจราจร เพื่อให้การจราจรเกิดความคล่องตัวและปลอดภัย (สุบิน อินทปิ่น, 2537, หน้า 14)

งานด้านวิศวกรรมจราจรอาจกล่าวได้โดยสรุปว่า เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ดังนี้คือ

1. งานด้านการค้นคว้า ศึกษา สภาพการจราจร ภาวะการคับคั่งติดขัดของขบวนยานสถานที่จอดรถ ความยากลำบากของการจราจรไปมาในย่านต่างๆ
2. งานด้านการออกแบบตัวถนน ทางร่วมทางแยก ตลอดจนการติดตั้งสัญญาณหรือเครื่องหมายจราจรตามจุดต่างๆ
3. งานด้านการปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับการติดตั้งเครื่องหมายจราจร การลาดหรือปูพื้นถนน ตลอดจนการปฏิบัติการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพื้นผิวการจราจร

ดังนั้น วิศวกรรมจราจร จึงเป็นภาคหนึ่งของงานวิศวกรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวางแผนและการออกแบบถนน ทางด่วนและพื้นที่ใกล้เคียง รวมทั้งการดำเนินงานด้านจราจรที่เกี่ยวข้องทั้งนี้เพื่อให้การใช้ขบวนและถนนมีความปลอดภัยและสะดวกสบายและประหยัดต่อการขนส่งบุคคลและสิ่งของ (กฤษฎา จันทศรี, 2537, หน้า 12)

การบังคับใช้กฎหมาย (Enforcement) ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าหน้าที่ขนส่ง ที่มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจราจร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือพนักงานรักษาความปลอดภัยที่มีหน้าที่ด้านการจราจร ที่จะหามาตรการกวดขัน มิให้มีการฝ่าฝืนกฎจราจร รักษากฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์ โดยการนำกฎหมายที่มีอยู่แล้วมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัดยิ่งขึ้น ด้วยความซื่อตรงต่อหน้าที่ของตนเอง (สุบิน อินทปิ่น, 2537, หน้า 14)

วัตถุประสงค์ของการควบคุมการจราจรโดยทั่วไปแล้ว ก็เพื่อความปลอดภัยเป็นระเบียบเรียบร้อยของผู้ใช้รถใช้ถนน ตลอดจนเพื่อให้การจราจรมีความคล่องตัวสามารถเคลื่อนให้ได้โดยไม่ติดขัด เพื่อให้บรรลุมติวัตถุประสงค์ดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องมีภาระหน้าที่พื้นฐาน 3 ประการ ดังนี้

1. การสืบสวนสอบสวนคดีความผิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุจราจร
2. การกำกับดูแลการจราจร
3. การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการจราจร

จุดมุ่งหมายสำคัญของการบังคับใช้กฎหมายจราจร ก็เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งผู้ละเมิด หรือผู้มีแนวโน้มที่จะละเมิดกฎหมายหรือระเบียบเกี่ยวกับการจราจร ในขณะเดียวกันการบังคับใช้กฎหมายจราจรที่เหมาะสมนั้น มิใช่เพื่อทำให้ผู้ละเมิดกฎหมายเกิดความเสียหายน่าความคับข้องใจ หรือความเกลียดชังผู้บังคับใช้กฎหมาย แต่เพื่อให้ผู้ละเมิดกฎหมายได้เรียนรู้ที่จะ

หลีกเลี่ยงพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย หรือลดพฤติกรรมที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนในการใช้รถใช้ถนนโดยไม่คำนึงถึงบุคคลอื่น (กฤษฎา จันทรมีศรี, 2537, หน้า 16)

การศึกษาอบรม (Education) ได้แก่ การให้การศึกษอบรม เผยแพร่ความรู้ทางด้านกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองขั้นพื้นฐานในเรื่องการใช้รถ ใช้ถนน เพื่อให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนได้มีความรู้ความเข้าใจ พร้อมทั้งปลูกฝังจิตสำนึกถึงความปลอดภัยทั้งของตนเองและของผู้อื่น (Safety First) จนก่อให้เกิดการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยเป็นลักษณะนิสัย (Safety Habits) (สุบิน อินทปิ่น, 2537, หน้า 15)

ในทั้ง 3 แนวนี้ E ตัวที่ 3 คือ Education มีความสำคัญที่สุด เพราะถึงแม้จะพัฒนาหรือปรับปรุง E 2 ตัวแรก คือ Engineering และ Enforcement ไปมากมายเพียงใดก็ตาม แต่ถ้าหากประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน ยังขาดความสำนึกในการเคารพกฎจราจร ขาดความรับผิดชอบร่วมกันในชีวิตและทรัพย์สินของกันและกัน ปัญหาการจราจรติดขัด ความไม่ปลอดภัยบนท้องถนน อันเนื่องมาจากการจราจรก็เป็นสิ่งที่ลำบากและยุ่งยากที่จะแก้ไขได้ ทั้งนี้เพราะว่า การแก้ปัญหารถติดโดยการพัฒนาปรับปรุงด้านวิศวกรรมจราจรและการบังคับใช้กฎหมายนั้น สามารถทำได้ง่ายกว่า (เนื่องจากเทคโนโลยีต่างๆ นั้น เราสามารถเพิ่มงบประมาณ จัดซื้อจัดหาได้ ทั้งการบังคับใช้กฎหมายก็สามารถกวาดค้นเจ้าพนักงาน ผู้รับผิดชอบได้) แต่ด้านการให้การศึกษาแก่ประชาชนนั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่สัมพันธ์อยู่กับลักษณะนิสัย และความสำนึกต่างๆ ของประชาชน การวางแผนทางเพื่อให้การศึกษาจึงต้องศึกษาวิเคราะห์ละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งเราไม่สามารถจะไปลอกเลียนแบบของสังคมชาวตะวันตกที่ต่างวัฒนธรรม ต่างวิถีความเชื่อได้ แต่จะต้องศึกษาจากสังคมของเราเองเพื่อกำหนดแนวทางและเนื้อหาในการให้การศึกษา เพื่อให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนเกิดนิสัยปฏิบัติตนให้ปลอดภัย (Safety Habits) และมีจิตสำนึกปลอดภัยไว้ก่อน (Safety First) พร้อมกันนี้ต้องหาแนวทางการติดตามผลจากการให้ความรู้แก่ประชาชนด้านการจราจรไปแล้วนั้น ประชาชนผู้ที่ได้รับ ความรู้ได้นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันหรือไม่ ดังนั้น การให้การศึกษาจึงต้องวิเคราะห์กระทำอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ถึงอย่างไรก็ตามแนวทางการแก้ไขปัญหารถติดตามแนว 3 E นี้ถือว่ามีความสำคัญและต้องดำเนินการให้สอดคล้องสัมพันธ์กันอยู่เสมอ จึงจะช่วยแก้ไขปัญหารถติดที่ติดขัดอยู่ให้เกิดความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (สุบิน อินทปิ่น, 2537, หน้า 15)

#### หน้าที่ของเจ้าหน้าที่จราจร

ในคำสั่งกรมตำรวจที่ 774/2537 เรื่องกำหนดหน้าที่ของตำแหน่งในสถานีตำรวจ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้บังคับหมู่หรือถูกแถวในการปฏิบัติหน้าที่ด้านการจราจรสรุปได้ดังนี้ (สมพงษ์ จำรูญพันธุ์, 2541, หน้า 86-87)

- 1) ศึกษาเก็บรวบรวมสถิติข้อมูลเกี่ยวกับการจราจรและนำวิทยาการต่าง ๆ มาใช้ในงานจราจร โดยเก็บสถิติข้อมูลเกี่ยวกับการจราจรตามที่รองสารวัตรจราจรหรือสารวัตรจราจรหรือหัวหน้างานจราจรมอบหมายสั่งการ เฉพาะอุบัติเหตุจราจรให้เก็บและรายงานตามที่กรมตำรวจกำหนด
- 2) การจัดและควบคุมการจราจร โดยจัดและควบคุมการจราจรตามที่รองสารวัตรจราจรหรือสารวัตรจราจรหรือผู้ที่หัวหน้างานจราจรมอบหมายสั่งการ
- 3) สอดส่องตรวจตรา แนะนำให้ประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนปฏิบัติตามระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับเกี่ยวกับการจราจร
- 4) ว่ากล่าวตักเตือนก่อนออกใบสั่งเจ้าพนักงานจราจรหรือจับกุมผู้ละเมิดกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับ เกี่ยวกับการจราจร
- 5) จัดการเบื้องต้นเมื่อเกิดอุบัติเหตุจราจร โดยรักษาสถานที่เกิดเหตุ เก็บรักษาร่องรอย และพยานหลักฐานต่าง ๆ ในที่เกิดเหตุด้วยวิธีการที่เหมาะสม ดำเนินการให้คู่กรณีและพยานบุคคล อยู่เพื่อรอพบร้อยเวรสอบสวน จัดการจราจรในบริเวณที่เกิดเหตุ ปฐมพยาบาลเบื้องต้นหรือจัดการส่งผู้บาดเจ็บไปโรงพยาบาลตามความจำเป็น รายงานอุบัติเหตุจราจรต่อรองสารวัตรจราจรหรือสารวัตรจราจรหรือหัวหน้าพนักงานจราจรตามแบบที่กรมตำรวจกำหนด
- 6) เก็บรวบรวมข้อมูล ข่าวสารหรือข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันและปราบปราม โดยรายงานข้อมูลข่าวสาร หรือข้อเท็จจริงที่เก็บรวบรวมได้ต่อรองสารวัตรจราจร หรือสารวัตรจราจร หัวหน้างานจราจร หรือกรณีเร่งด่วนให้แจ้งโดยตรงต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนั้นๆ ก่อน แล้ว รายงานรองสารวัตรจราจรหรือสารวัตรจราจร หรือหัวหน้างานจราจร ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่หัวหน้างานจราจร หรือหัวหน้าสถานีกำหนด
- 7) ส่งข้อมูลข่าวสารหรือข้อเท็จจริงที่เก็บรวบรวมได้ให้ฝ่ายป้องกันปราบปราม
- 8) ร่วมกับการกำลังป้องกันและปราบปรามทำการตรวจค้นจับกุม
- 9) เมื่อได้รับคำสั่งไม่ว่าจะเป็นคำสั่งโดยจับพลันทันที หรือตามแผนที่ผู้บังคับกำหนดให้ปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดในการระงับ ปราบปราม จับกุม สตักจับ ก็ให้ปฏิบัติตามคำสั่ง

#### แผนงานโครงการแก้ไขปัญหการจราจรภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการจัดระบบและการแก้ไขปัญหาการจราจรภายในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นปัญหาระดับความที่จะต้องดำเนินการให้เกิดผลในการปฏิบัติอย่างแท้จริง และเมื่อได้ดำเนินการตามเป้าหมายเสร็จสิ้นก็จะช่วยให้บริเวณเขตการศึกษา เพื่อการเรียนการสอน เป็นเขตปลอดเสียง มีบรรยากาศทางวิชาการอย่างเหมาะสม และการสัญจรภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นระบบและมีระเบียบเรียบร้อยยิ่งขึ้น ทั้งนี้การดำเนินการภายใต้

ความร่วมมือของสภาอาจารย์ สภาข้าราชการ สโมสรนักศึกษา กับหน่วยงานที่รับผิดชอบของมหาวิทยาลัย และคณะกรรมการเฉพาะกิจด้านการจรรยาของมหาวิทยาลัย โดยกำหนดเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาภายในปี 2543 ว่า ลดจำนวนรถยนต์จักรยานยนต์ จัดให้มีมาตรการควบคุมปรับปรุงระบบการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการเคลื่อนย้ายนักศึกษา กำหนดเขตการศึกษา และทางสัญจรหลักโดยรอบบริเวณศูนย์กลางการศึกษา จัดระเบียบการจอดรถและสถานที่จอดรถ จัดระบบขนส่งมวลชน ที่มีประสิทธิภาพภายในมหาวิทยาลัย (แนวทางแก้ไขปัญหาการจราจร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2541 – 2543)

### ความพอใจในงานของบุคลากร

วิชัย โสสุวรรณจินดา (2535) ได้กล่าวว่า ในการทำงานของบุคคลในองค์กรจะมีประสิทธิภาพเพียงใดและช่วยให้องค์กรบรรลุเป้าหมายได้เพียงใดนั้น ผู้บริหารองค์กรต้องสามารถเข้าใจถึงความต้องการของบุคคลในองค์กรและผสมผสานความต้องการนั้นให้เข้ากับจุดมุ่งหมายขององค์กร ในขณะที่เดียวกันก็สามารถทำให้บุคคลมีความพอใจในการทำงาน ซึ่งจะทำให้เกิดความกระตือรือร้นและปรารถนาที่จะทำงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรต่อไป

ในการทำงานนั้นหากบุคลากรมีความพอใจในงาน ก็จะส่งผลให้งานบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยทั่วไปแล้วความพอใจในงานมักจะครอบคลุมถึง งาน ค่าจ้าง การเลื่อนตำแหน่ง การยกย่อง ผลประโยชน์ สภาพการทำงาน การแนะนำงาน เพื่อนร่วมงาน นโยบายการจัดการ

ปัจจัยที่มีผลต่อความพอใจในงาน มีอยู่ 3 ประการคือ

#### 1. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

1.1 สิ่งแวดล้อมด้านการเมืองและเศรษฐกิจ ลักษณะการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยจะช่วยให้บุคคลแสดงออกถึงความพอใจ หรือไม่พอใจได้เต็มที่ แต่การปกครองแบบเผด็จการจะทำให้บุคคลเก็บความรู้สึกทั้งพอใจและไม่พอใจเอาไว้ สภาพเศรษฐกิจก็มีผลไม่น้อยผู้ที่มาจากครอบครัวยากจนมีแนวโน้มจะพอใจกับระดับผลตอบแทนที่สูงมากกว่าผู้อื่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะคืออยู่แล้ว

1.2 ลักษณะอาชีพ ถูกจ้างในกลุ่มวิชาชีพ ผู้จัดการและเจ้าของกิจการจะมีความพึงพอใจในงานสูง และพอใจในรางวัลที่เป็นตัวเงินและการท้าทายของงานมากกว่ากลุ่มอื่น ส่วนเสมียน ช่างฝีมือ ชาวนา มีความพอใจในระดับกลาง ในขณะที่กรรมกรมีความพอใจในระดับต่ำสุด ทั้งนี้เป็นผลการศึกษาของ Guinn (1974) และ Blaumer (1963)

1.3 สิ่งแวดล้อมของหน่วยงาน โครงสร้างขององค์กรไม่ว่าจะเป็นขนาดรูปร่าง ความสลับซับซ้อน การรวมอำนาจ ลักษณะความสัมพันธ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ล้วนมี

ความสัมพันธ์กับความพอใจในงาน นอกจากนี้องค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมอื่นๆ เช่น แบบการตัดสินใจ การแก้ไขปัญหาขัดแย้ง ความร่วมมือของกลุ่มก็มีความเกี่ยวข้องกับความพอใจในงานเช่นกัน

1.4 เทคโนโลยี ผู้ปฏิบัติงานที่ใช้เครื่องจักรควบคุมแบบอัตโนมัติในการผลิต ตั้งแต่การใช้วัตถุดิบจนเป็นผลผลิตสำเร็จรูปจะมีความสนใจและความพึงพอใจในงาน เพราะเห็นว่าตนเอง ได้ทำกิจกรรมที่มีความหมาย และผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ ผูกพันต่อกระบวนการทำงานทั้งหมด จากการศึกษาของ Blauner (1964) พบว่าโรงงานที่คนงานมีความพอใจสูงสุดคือ โรงงานกลั่นน้ำมัน รองลงไปคือโรงงานเกี่ยวกับการพิมพ์ ซึ่งเป็นโรงงานที่ใช้เทคโนโลยีสูง และให้ความเป็นอิสระแก่คนงาน ในขณะที่เดียวกันก็มีการควบคุมระบบการทำงานไปด้วยในตัว

1.5 งานและสิ่งแวดล้อมของงาน Locke (1976) ได้วิจัยพบว่าลักษณะสิ่งแวดล้อมของงานมีความสัมพันธ์กับความสนใจและความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงานที่มีต่องานนั้นๆ มาก ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่ผู้ปฏิบัติงานจะได้ใช้ทักษะและความสามารถของเขา มีโอกาสในการศึกษาสิ่งใหม่ๆ ใช้ความคิดสร้างสรรค์ และมีความรับผิดชอบต่องาน องค์ประกอบเหล่านี้จะมีผลต่อความพึงพอใจก็ ต่อเมื่อ

5.1.1 บุคคลมีความรู้สึกรู้ทำท่ายในงานที่ปฏิบัติอยู่ และบุคคลนั้นสามารถได้รับผลสำเร็จในการกระทำเพื่อสนองตอบความรู้สึกรู้ทำท่ายนั้น

5.1.2 บุคคลมีความสนใจต่องานนั้นโดยตรง

5.1.3 เป็นงานซึ่งไม่ก่อให้เกิดความเหนื่อยทางด้านร่างกายมากนัก

5.1.4 รางวัลจากการปฏิบัติงานสอดคล้องกับความต้องการของบุคคล

5.1.5 สภาพแวดล้อมในการทำงานสอดคล้องกับความต้องการด้านร่างกายของบุคคลในการบรรลุเป้าหมายการทำงาน

5.1.6 ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้สึกรู้ว่าตนเองมีคุณค่า

5.1.7 โครงสร้างการบริหารของหน่วยงานทำให้ผู้ปฏิบัติงานรู้สึกว่างานมีคุณค่า

## 2. ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่

2.1 องค์ประกอบด้านประชากร กลุ่มบุคคลที่มักมีความพอใจในงานสูง คือกลุ่มอายุ 16-29 ปี และผู้ปฏิบัติงานที่มีอายุน้อยจะมีความพึงพอใจน้อยกว่าผู้ปฏิบัติงานอายุมาก เพศหญิงและเพศชายไม่ค่อยมีความแตกต่างกันในความพึงพอใจในงานนัก แต่กลุ่มที่ได้รับการศึกษาสูง จะมีแนวโน้ม เกิดความพอใจในงานสูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาค่ำ

2.2 ความสามารถ ความสามารถของบุคคลจะเป็นตัวกำหนดการปฏิบัติงานของบุคคลและสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่พอใจในงานได้ โดยเฉพาะเมื่อมีการเปรียบเทียบความสามารถที่บุคคลมีอยู่กับความสามารถที่บุคคลนั้นถูกคาดหวัง

2.3 บุคลิกภาพ บุคคลที่มีบุคลิกภาพผู้นำและมุ่งความสำเร็จของงานจะมีความพอใจที่ได้เห็นงานสำเร็จลง มากกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพที่มุ่งมนุษยสัมพันธ์

2.4 การรับรู้ บุคคลที่มีความสนใจสิ่งรอบตัว และสามารถรับรู้ความหมายของปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะมีปฏิกิริยาที่แสดงถึงความพอใจ หรือความไม่พอใจได้มาก แต่ถ้าบุคคลใดไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ยอมรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลง ก็มีแนวโน้มที่จะแสดงปฏิกิริยาต่างๆ ออกมาด้วย

2.5 ทักษะ ทักษะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะที่พอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ทักษะเป็นผลมาจากวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมในชีวิต บ้านหรือครอบครัว บุคคลที่มีทักษะเกี่ยวกับงานที่ดี

2.6 ค่านิยม เป็นมาตรฐานที่ชี้นำประเมินผลว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี ค่านิยมต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อนร่วมงาน รวมทั้งลักษณะงานที่ปฏิบัติส่งผลต่อความรู้สึกพึงพอใจในงานด้วย

### 3. ปัจจัยด้านงาน ได้แก่

3.1 ความคลุมเครือของงาน บุคคลในองค์กรที่ไม่เข้าใจอย่างแน่ชัดถึงหน้าที่ในการปฏิบัติงานของตนอย่างชัดเจน รวมทั้งไม่เข้าใจถึงเป้าหมายและมาตรฐานของงานย่อมมีความสับสน เพราะปฏิบัติตนไม่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่พอใจในงานได้

3.2 ความขัดแย้งด้านบทบาท บทบาทที่ผู้ปฏิบัติงานต้องดำเนินการถ้าขัดแย้งกับบทบาทที่ได้รับการคาดหวัง หรือไม่สอดคล้องกับตำแหน่งที่ดำรงอยู่ก็อาจส่งผลให้เกิดแรงกดดันจนนำไปสู่ความไม่พอใจในงาน ซึ่งทำให้การปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพได้

3.3 ลักษณะงาน งานที่ท้าทายความสามารถมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่ความพอใจในงานมากกว่า และผู้ปฏิบัติงานได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์หรือใช้ความพยายามเพื่อบรรลุเป้าหมายที่น้อยคนจะทำได้ หรือการได้ใช้ความชำนาญเฉพาะตัวเพื่อทำงานให้สำเร็จประสบผลจะนำมาซึ่งความพอใจในงาน ส่วนงานที่ไม่ท้าทายจะเป็นงานที่น่าเบื่อหน่าย นำไปสู่ความไม่พอใจในระดับสูงและอาจส่งผลในรูปการขาดงานหรือการลาออกจากงานได้

3.4 โครงสร้างขององค์กร ความพอใจในงานจะเพิ่มขึ้นเมื่อคนทำงานในตำแหน่งที่สูงขึ้น คนทำงานในตำแหน่งงานหลัก (Line) จะมีความพอใจในงานมากกว่าคนที่ทำงานในลักษณะงานสนับสนุน (Staff) และคนที่ทำงานในหน่วยย่อยขนาดใหญ่ มักมีความพอใจในงานน้อยกว่าคน

ทำงานที่อยู่ในหน่วยย่อยขนาดเล็ก ส่วนลักษณะสายการบังคับบัญชาไม่ว่าจะสูงหรือแบนราบไม่มีอิทธิพลต่อความพอใจในงานมากกว่าระดับการมีส่วนร่วมในงานของคนทำงาน

3.5 การควบคุมงาน หัวหน้างานที่มีการควบคุมงานอย่างเข้มงวดจะก่อให้เกิดความไม่พอใจในงานได้ง่าย ส่วนหัวหน้างานที่คอยควบคุมบังคับบัญชาอย่างห่วงใยมักสร้างความพอใจใน หมู่คนทำงานเสมอ การควบคุมงานที่เปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจจะมีส่วนส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่องาน โดยเฉพาะถ้างานนั้นผู้ปฏิบัติได้มีส่วนปฏิบัติ และมีความรู้ความชำนาญอยู่ด้วย

3.6 ผลตอบแทนของงาน ระบบการกำหนดผลตอบแทนของงาน รวมถึงค่าจ้างและสวัสดิการจะมีส่วนต่อการสร้างความพอใจในงาน เพราะผู้ปฏิบัติงานมักเปรียบเทียบค่าจ้างที่ตนได้รับกับคนกลุ่มอื่นที่ทำงานประเภทเดียวกันเขา ถ้าเห็นว่ามีค่าเท่าเทียมหรือดีกว่าก็จะมีค่าจ้างที่ตนได้ แต่ถ้ารู้สึกว่าได้ไม่ได้รับความเท่าเทียมกับคนอื่นก็จะเกิดความไม่พอใจ อย่างไรก็ตาม จำนวนเงินค่าจ้างที่เพียงพอที่ผู้ปฏิบัติงานจะสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานทั้งของตนและครอบครัวได้จะให้ความพอใจมากกว่าจำนวนเงินค่าจ้างที่น้อยจนไม่สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานนั้น นอกจากนี้สถานการณ์เศรษฐกิจยังมีผลกระทบต่อความพอใจจากผลตอบแทนของงานด้วย เช่น ในสถานการณ์เงินเฟ้อเงินอาจมีความหมายน้อยลงสำหรับผู้ปฏิบัติการ เป็นต้น

ผลที่องค์กรได้รับจากความพอใจในงาน งานสร้างความพอใจในงานให้เกิดขึ้นในองค์กรจะส่งผลดีต่อองค์กรดังนี้

1. ลดอัตราการเข้าออกของงาน ยิ่งผู้ปฏิบัติงานมีความพอใจในงานเท่าใด อัตราการเข้าออกงานก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น องค์กรที่ไม่ต้องการให้คนเข้าออกสูงจึงควรสร้างความพอใจให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะในช่วงที่มีการจ้างงานเต็มที่ในตลาดซึ่งคนงานมีโอกาเลือกงานที่จะทำให้มากกว่าหรืองานนั้นจำเป็นต้องอาศัยผู้มีความสามารถเฉพาะและมีประสบการณ์สูง

2. ลดการขาดงาน ความสัมพันธ์ระหว่างการขาดงานจะมีความผูกพันกับความพอใจในงาน นั่นคือยิ่งคนมีความพอใจในงานมาก การขาดงานจะยิ่งน้อยลง แต่ถ้าความไม่พอใจในงานมีมากขึ้น ผู้ปฏิบัติงานจะมีแนวโน้มขาดงานมากและการขาดงานนั้นจะไม่มีเหตุผลสมควรด้วย อัตราการเข้าออกของงาน และการขาดงานที่ไม่มีเหตุผลสมควรย่อมเป็นดัชนีถึงระดับความไม่พอใจในงานได้เป็นอย่างดี และเป็นตัวชี้ที่ผู้บริหารองค์กรต้องพึงให้ความสนใจเป็นพิเศษ

3. ลดการร้องทุกข์ องค์กรที่มีการจัดระบบการแก้ไขข้อร้องทุกข์ที่ดีไม่ว่าจะเป็น การร้องทุกข์เกี่ยวกับการทำงาน หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติงานระหว่างบุคคลจะมีการร้องทุกข์น้อยลงถ้าผู้ปฏิบัติงานมีความพอใจในงานเพิ่มมากขึ้น จะเป็นการลดปัญหาความขัดแย้งในการทำงานรวมทั้งประหยัดเวลาในการแก้ไขปัญหาข้อร้องทุกข์ด้วย

4. ลดข้อพิพาทแรงงาน การสร้างความพอใจในงานจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานไม่มีแรงกดดันในการเรียกร้องให้ปรับปรุงสภาพการทำงานหรือผลตอบแทนในการทำงาน ปัญหาข้อพิพาทแรงงานที่เกิดจากการเรียกร้องและเจรจาต่อรองที่ตกลงกัน ไม่ได้จึงมีน้อยลง แต่ถ้าผู้ปฏิบัติงานมีความไม่พอใจในงานมาก ข้อพิพาทแรงงานก็อาจมีความรุนแรงถึงขั้นนัดหยุดงานหรือปิดงานจนจ้างได้

5. สุขภาพของคนทำงานดีขึ้น ความไม่พอใจในงานนำไปสู่สุขภาพจิตที่เสื่อมโทรม โดยเฉพาะความเครียด และความกังวลจะนำไปสู่ความเจ็บป่วย ความเครียดในงานอาจเกิดจากความไม่แน่ใจในบทบาท การได้รับมอบหมายงานเกินความสามารถ หรือการมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีในที่ทำงานก็ได้

6. ลดพฤติกรรมก้าวร้าว คนทำงานที่มีระดับความพอใจในงานต่ำอาจก่อพฤติกรรมก้าวร้าวด้วย เช่น จงใจทำผิด การเปิดเผยความลับขององค์กรแก่หน่วยงานอื่น การเถียงงาน การลักขโมย การละเมิดข้อบังคับในการทำงาน การขัดคำสั่งในการทำงาน การขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา การทะเลาะวิวาทกับเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น การสร้างความพอใจในงานจึงเป็นการลดพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านี้ด้วย

7. การเพิ่มผลผลิต แม้ว่าจะไม่มีการศึกษาใดที่ชี้ชัดว่าความพอใจในงานจะมีส่วนเพิ่มผลผลิตให้กับองค์กรหรือไม่เพียงใด แต่อย่างน้อยความพอใจในงานก็เป็นการลดความสูญเสียในการทำงาน ก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี มีการทำงานเป็นทีมและทำให้บุคคลสามารถทำงานในองค์กรได้อย่างมีความสุข และเมื่อองค์กรมีระดับความพอใจในงานที่ดีแล้ว ผู้บริหารย่อมสามารถส่งเสริมให้มีการเพิ่มผลผลิตในรูปแบบและกิจกรรมต่างๆ ได้ง่ายขึ้น

แนวทางส่งเสริมความพอใจในงานขององค์กร

โดยที่ความพอใจในงานเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการบริหารองค์กรให้มีประสิทธิภาพ ผู้บริหารองค์กรจึงควรส่งเสริมให้มีการสร้างความพอใจในงานให้เกิดขึ้น โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล องค์กรควรมีการวัดความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน ในด้านค่าจ้างงาน การให้ความดีความชอบ

การเห็นความสำคัญของผู้ปฏิบัติงาน ผลประโยชน์ตอบแทน สภาพการทำงาน การสอนงาน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานและการบริหารงาน ข้อมูลเหล่านี้ อาจมาจากการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ การรับเรื่องราวร้องทุกข์ การใช้กล่องรับข้อเสนอแนะ การปรึกษาหารือ การเจรจาต่อรองและอื่นๆ

เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วควรมีการวิเคราะห์เพื่อลดความเบี่ยงเบนของข้อมูล และการศึกษาข้อมูลให้ได้ทราบความพอใจในงานที่แท้จริง โดยพิจารณาประกอบกับอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้น เช่น การลาออกจากการงาน การขาดงาน การขัดแย้งในการทำงาน เป็นต้น

2. การส่งข้อมูลย้อนกลับ ข้อมูลที่รวบรวมได้ควรมีการส่งไปให้ผู้รับผิดชอบในหน่วยงานต่างๆ เพื่อการศึกษาตรวจสอบถึงสาเหตุของความไม่พอใจที่เกิดกับผู้ปฏิบัติงานระดับต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้บริหารหน่วยงานได้รับทราบและรู้สภาพที่เกิดขึ้น และมีการรายงานผลของการศึกษาสาเหตุที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง วิธีการนี้ยังช่วยให้ผู้วิเคราะห์ได้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างหน่วยงานในสภาพของปัญหาต่างๆ ได้ด้วย

3. การปรับปรุงองค์การ เมื่อได้มีการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และตรวจสอบข้อมูลจนได้สาเหตุที่แท้จริงของความไม่พอใจในงานแล้ว ผู้บริหารองค์การควรได้พิจารณาหาทางแก้ไข เพื่อเพิ่มระดับความพอใจในงานให้สูงขึ้นโดยการปรับปรุงองค์การ ซึ่งอาจให้ผู้บริหารหน่วยงานแก้ไขปัญหาคือความไม่พอใจในงานแต่ละหน่วยงานเองหรือจัดให้มีการประชุมระหว่างผู้บริหารทุกระดับเพื่อวิเคราะห์ให้ข้อคิดเห็นเป็นข้อสรุปสำหรับเป็นแนวทางปฏิบัติของทุกหน่วยงาน ต่อไป

Walton (1974) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อเพิ่มความพอใจในงาน ว่าควรมุ่งเพิ่มคุณภาพชีวิตการทำงาน (Quality of Work Life) ด้วย โดยมีหลักการที่สำคัญดังนี้ คือ (อ้างใน วิชัย โสสุวรรณจินดา, 2535 หน้า 124)

1. การให้สิ่งตอบแทนที่เหมาะสมและยุติธรรม โดยเฉพาะค่าจ้างควรเพียงพอที่ลูกจ้างจะดำรงชีพอยู่ได้ตามมาตรฐานของสังคม มีความยุติธรรมเมื่อเปรียบเทียบกับตำแหน่งและลักษณะงานที่คล้ายคลึงกัน

2. สิ่งแวดล้อมต้องมีความปลอดภัยเพียงพอ และไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไม่ว่าจะเป็นเสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือน การรบกวนทางสายตา หรือผลกระทบของสารเคมี

3. การพัฒนาความสามารถของบุคคล โดยให้ผู้ปฏิบัติงานได้ใช้ทักษะและความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ ได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และได้ทำงานที่ท้าทายความสามารถของตน

4. ความก้าวหน้าในงาน ผู้ปฏิบัติงานควรมีโอกาสเรียนรู้งานใหม่ๆ เพื่อการเพิ่มทักษะและขีดความสามารถอันนำไปสู่การเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง

5. การยอมรับทางสังคม ผู้ปฏิบัติงานควรมีการยอมรับจากกลุ่มและองค์การว่าเป็นผู้มีคุณค่า และประสบความสำเร็จในงาน ไม่ถูกกีดกัน หรือแบ่งชั้น และมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

6. ความเป็นตัวของตัวเอง โดยมีอิสระในแง่ความคิด ความเชื่อถือ มีความเคารพในสิทธิของบุคคลอื่น และยึดมั่นในความยุติธรรม

7. การวางแผนชีวิต ผู้ปฏิบัติงานควรสามารถรักษาสมดุลระหว่างเวลาทำงานกับเวลาครอบครัว มีการใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า มีความก้าวหน้าและมีความดีความชอบตามกาลเวลาที่ได้ทำงานกับองค์กร

8. ความรับผิดชอบต่อสังคม องค์กรควรมีความรับผิดชอบต่อสังคม และกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติงานเห็นประโยชน์จากการดำเนินการเช่นนั้นด้วย โดยเฉพาะในเรื่องคุณภาพสินค้า การกำจัดของเสีย วิธีการด้านการตลาด การมีส่วนร่วมในชุมชน สังคมและการเมือง

#### เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชูเกียรติ ดังคโนภาส (2539) ได้ทำการศึกษาปัญหาการควบคุมมาตรฐานธุรกิจการรักษาความปลอดภัยของเอกชนโดยกลไกของกฎหมาย ผลการศึกษาพบว่า งานรักษาความปลอดภัยมีความสำคัญต่อความอยู่รอดของสังคม แต่รัฐซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ยังไม่สามารถคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ประชาชนได้ทั่วถึง เนื่องจากมีบุคลากรและงบประมาณจำกัด ประชาชนต้องหาทางช่วยเหลือตนเองด้วยการว่าจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยมาดูแลรักษาความปลอดภัย งานรักษาความปลอดภัยของเอกชนจึงเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อย เมื่อรัฐให้เอกชนเข้ามาช่วยเหลือแบ่งเบาภารกิจ รัฐควรมีมาตรการควบคุมการรักษาความปลอดภัยของเอกชน เพื่อให้มีคุณภาพมาตรฐาน สามารถช่วยเหลือรัฐในการป้องกันสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยของเอกชน ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยของเอกชนไม่มีคุณภาพและมาตรฐาน เพียงพอ ขาดความเชื่อถือและยังไม่นับเป็นที่ยอมรับของสังคม ด้วยเหตุนี้รัฐควรตรากฎหมายว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยของเอกชน เพื่อควบคุมและส่งเสริมให้ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยปฏิบัติหน้าที่อย่างมีคุณภาพมาตรฐานและมุ่งรับใช้ประโยชน์ของสังคม ทั้งนี้ ต้องควบคุมธุรกิจการรักษาความปลอดภัยและตัวพนักงานรักษาความปลอดภัยในด้านคุณสมบัติ การฝึกอบรม การออกใบอนุญาต การตรวจสอบ และการเพิกถอน ใบอนุญาต เป็นต้น จะทำให้พนักงานรักษาความปลอดภัยของเอกชนบรรลुวัตถุประสงค์ในการป้องกันสังคมได้อย่างแท้จริง

สุบิน อินทปิ่น (2537) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบจากยานพาหนะที่เพิ่มขึ้นต่อการจราจรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าสิ่งที่เป็นสาเหตุทำให้จำนวนยวดยานเพิ่มขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ เรียงลำดับได้ดังนี้

1. ที่อยู่และสถานที่ทำงานอยู่ใกล้กัน ซึ่งทำให้จำเป็นต้องใช้รถในการเดินทาง

2. การมีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ในภาคเหนือของเชียงใหม่ เป็นสิ่งบังคับให้ต้อง  
ใช้รถ

3. ค่านิยมของชาวเชียงใหม่ที่ต้องการมีพาหนะส่วนตัว  
4. มีการจัดตั้งสำนักงานมากขึ้นในเชียงใหม่  
5. การเพิ่มขึ้นของจำนวนรถยนต์เกิดขึ้นเนื่องจากจำนวนประชากรของเชียงใหม่  
ได้เพิ่มมากขึ้น

6. มีรถยนต์จากจังหวัดอื่นเข้ามาใช้ถนนของเชียงใหม่  
7. จำนวนรถแท็กซี่และรถเมล์ในเชียงใหม่ได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็นอันมาก  
8. เชียงใหม่มีการขยายตัวของเขตเมืองอย่างรวดเร็ว  
9. คนเชียงใหม่มีฐานะดีขึ้นและสามารถเป็นเจ้าของยานพาหนะได้  
10. ความไม่สะดวกในการใช้บริการจากรถแท็กซี่และรถเมล์ นำไปสู่การซื้อหา  
ยานพาหนะส่วนตัว

สำหรับ มาตรการที่ใช้แก้ไขปัญหาคาจรของเชียงใหม่ ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การเลือกกำหนดจุดตั้งของสัญญาณไฟจราจรที่เหมาะสม
2. การแก้ไขผิวการจราจรด้วยวิธีการทางวิศวกรรม
3. ความเข้มงวดในการใช้กฎหมายจราจร
4. การให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับเทคนิคการขับรถที่ถูกต้อง
5. การปรับปรุงผิวถนน
6. ส่งเสริมการให้บริการของรถเมล์และรถแท็กซี่ ด้วยการกำจัดความไม่สะดวก  
ต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน
7. นำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาแก้ปัญหาคาจร
8. การรณรงค์เพื่อแก้ไขคตินิยมที่ต้องการเป็นเจ้าของพาหนะส่วนบุคคล

สมพงษ์ จำรูญพันธุ์ (2541) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจของตำรวจจราจรต่อปัญหาคาจรใน  
จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานด้านการจราจร ที่เป็นหน้าที่ตำรวจ  
จราจร สังกัดงานจราจรตำรวจภูธรจังหวัดเชียงใหม่ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยได้รับการอบรม  
หรือได้รับความรู้เกี่ยวกับการจัดการและการควบคุมการจราจรมาก่อนและได้รับ การอบรมเพิ่มเติม  
จนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานจริงและได้ผลเป็นอย่างดี แต่ก็ยังเห็นว่าจราจรใน  
จังหวัดเชียงใหม่ยังมีปัญหาคาจร ซึ่งสืบเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ 3 ประการ คือ 1) ประชาชนผู้ใช้  
ยานพาหนะไม่มีระเบียบวินัย 2) ขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานและขาด การวางแผนใน  
การปรับปรุงพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น การขุดวางท่อระบายน้ำ การวางสายโทรศัพท์

สายไฟฟ้า เป็นต้น และ 3) จำนวนยานพาหนะที่เพิ่มขึ้นในลักษณะที่ไม่สมดุลกับพื้นที่ผิว การจราจรด้านการอำนวยความสะดวก ส่วนใหญ่เห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจจราจรในปัจจุบันเหมาะสมแล้ว และผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นให้ความสนใจต่อการแก้ไขปัญหาดังกล่าวค่อนข้างมาก แต่จำนวนของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ยังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ฉะนั้นถนนในบางสายที่มีการจราจรหนาแน่นควรกำหนดห้ามจอด หรือควรให้มีการเดินรถทางเดียว ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร สำหรับด้านสัญญาณไฟที่ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ประสบผลสำเร็จไม่เป็นที่น่าพอใจ ควรให้มีการปรับปรุงและพัฒนา เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

สำนักนโยบายและแผนกระทรวงมหาดไทย ได้ศึกษาเรื่องแผนการจัดระบบการจราจรและการขนส่งเมืองเชียงใหม่ พ.ศ. 2537 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการบริหารและการจัดการด้านการจราจรและการขนส่งในเมืองเชียงใหม่ให้สามารถรองรับการขยายตัวของชุมชนในอนาคตเป็นการศึกษาสภาพปัญหาการจราจรและขนส่งในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ และบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งการทำข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหามือเบื้องต้น เพื่อเป็นแนวทางของหน่วยงานท้องถิ่นในการดำเนินการวางแผนแก้ไขปัญหาการจราจรและขนส่งด้วย ตนเองไปในอนาคต โดยมีการสรุปปัญหาและข้อเสนอแนะดังนี้คือ ปัญหาการจราจรเกิดจาก 1. โครงข่ายถนนบกพร่อง 2. ความจุของทางไม่เพียงพอ 3. ความต้องการใช้ถนนพร้อม ๆ กันมีมาก 4. การควบคุมการจราจรไม่ดีพอ

ในขณะเดียวกัน พิชัย ธาณินานนท์ (2536) ได้ให้ข้อคิดเห็นต่อปัญหาอุบัติเหตุว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องรีบแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตเมือง และได้เสนอวิธีการลดอุบัติเหตุโดยใช้มาตรการด้านวิศวกรรม โดยจัดโปรแกรมสำหรับดำเนินการเพื่อแก้ไขอุบัติเหตุ เป็นโปรแกรมสำหรับบริเวณที่มีจำนวนอุบัติเหตุสูง โปรแกรมสำหรับหลายพื้นที่พร้อมกัน โปรแกรมสำหรับเส้นทางและโปรแกรมสำหรับพื้นที่ ในระยะเริ่มแรกของการใช้มาตรการแก้ไข โปรแกรมสำหรับบริเวณที่มีจำนวนอุบัติเหตุสูงเป็นโปรแกรมที่ได้ผลมากที่สุด หลังจากที่ได้ผลตอบแทนสูงแล้ว วิธีดำเนินการที่กินพื้นที่ที่กว้างกว่าโดยอาศัยโปรแกรมที่เหมาะสมกับเส้นทาง หรือ โปรแกรมเฉพาะพื้นที่จะได้ประโยชน์กว่า

กฤษฎา จันทร์มีศรี (2537) ได้ศึกษาการจราจรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ : ปัญหาและแนวทางแก้ไข ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการจราจรเกิดขึ้นจากความบกพร่องทั้งสามด้าน คือ ด้านวิศวกรรมจราจร ด้านความรู้ความเข้าใจกฎจราจรของประชาชน และด้านการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ยังมีความบกพร่องอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบทำให้เกิดปัญหาการจราจร

ติดขัด คือ ความบกพร่องที่เกิดจากระบบการขนส่งมวลชนที่ล่าช้า ระบบสาธารณูปโภค ระบบการวางผังเมือง และการใช้ประโยชน์จากที่ดิน ที่ไม่สอดคล้องกับการเติบโต และการขยายตัวของเมือง รวมทั้งความบกพร่องด้านการประสานงานระหว่างหน่วยงานเกี่ยวข้องกับการจัดการจราจร เนื่องจากปัญหาการจราจรเป็นปัญหาที่ใหญ่และสลับซับซ้อน การแก้ไขปัญหาโดยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งจึงไม่ได้ผล เพราะปัญหาจราจรเกิดจากสาเหตุหลายประการแต่ละสาเหตุมีความสัมพันธ์กัน จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐและเอกชนโดยจะต้องดำเนินการในหลายระดับทั้งระดับชาติ ภูมิภาคและท้องถิ่น หากปราศจากความร่วมมือของส่วนใดส่วนหนึ่งแล้วความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาก็จะเกิดขึ้นได้ยาก

ประจวบ วงศ์สุข (2535) ได้ศึกษาปัญหาและและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจทางด้านการจราจร : กรณีศึกษาเฉพาะในเขตสถานีตำรวจภูธรตำบลภูพิงคราชนิเวศน์ เมื่อปี พ.ศ. 2535 ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงสภาพปัญหาด้านการจราจรและแนวทางในการแก้ปัญหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่รับผิดชอบของ สถานีตำรวจภูธรพิงคราชนิเวศน์ กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษามีจำนวน 80 ราย จากจำนวน 100 ราย จากการศึกษาพบว่า แนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านการจราจร ในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรพิงคราชนิเวศน์ คือ

- 1) การให้ความรู้แก่ประชาชนโดยใช้สื่อต่างๆ 2) ขยายและปรับสภาพผิวการจราจรให้กว้างออกไป
- 3) กวดขันการใช้รถใช้ถนนของประชาชนให้เกิดความเคร่งครัดตามกฎหมาย ซึ่งถ้าหากสามารถนำมาปฏิบัติได้ จะทำให้สภาพการจราจรในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรพิงคราชนิเวศน์ มีความคล่องตัว ไม่มีปัญหาด้านการจราจร ซึ่งสถานีตำรวจอื่นๆ ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่สามารถนำหลักการนี้ไปปฏิบัติได้ด้วยเช่นกัน